

Vymáhající věřitel nabyt dne 23. září 1931 pro svou vykonatelnou pohledávku za Františkem Sch-em exekuční zástavní právo na nemovitostech náležejících tehdy Františku Sch-ovi. Podle kupní smlouvy ze dne 10. října 1931 přešly nemovitosti na Annu S-ovou. Dne 20. října 1931 navrhl vymáhající věřitel, by byla povolena na nemovitosti exekuce vnučenou dražbou. Dne 24. října 1931 bylo o jmění Františka Sch-a zahájeno vyrovnací řízení. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vymáhající věřitel nabyt proti právnímu předchůdci dlužnice Františku Sch-ovi dne 23. září 1931 pro svou vykonatelnou pohledávku ze směnky 20.000 Kč s příslušenstvím exekuční právo zástavní na nemovitostech náležejících tehdy Františku Sch-ovi. Tyto nemovitosti přešly podle kupní smlouvy ze dne 10. října 1931 na dlužnici Annu S-ovou a byly jí také téhož dne knihovně připsány. O jmění Františka Sch-a bylo zahájeno dne 24. října 1931 vyrovnací řízení. Tyto okolnosti byly rekursním soudem zjištěny z příslušných spisů. Podle třetího odstavce § 88 ex. ř. má exekuční vklad práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele na nemovitostech dlužníkůvých v zápětí, že pro tuto vykonatelnou pohledávku může býti exekuce na nemovitost vedena přímo proti každému, kdo ji později nabyt. Nebylo proto závady, by nebylo vyhověno návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 20. října 1931 na povolení exekuce vnučenou dražbou nemovitostí na základě zástavního práva nabytého na nich již dne 23. září 1931. Jest však uvážiti, zda a jaký vliv mělo na přípustnost navržené exekuce zahájení vyrovnacího řízení dne 24. října 1931 o jmění Františka Sch-a. Rekursní soud má za to, že zahájením vyrovnacího řízení zástavní právo podle § 14 vyr. řádu zaniklo, a to s účinkem i proti Anně S-ové jako právní nástupkyni dlužníkově ve vlastnictví nemovitostí tímto zástavním právem stížených a že proto nemůže býti uplatněno, pokud snad znovu neobživne. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Předpis § 14 vyr. řádu týká se jen oddělných práv na dlužníkových věcech, t. j. na věcech movitých i nemovitých, které náležely dlužníku v době zahájení vyrovnacího řízení. Bylo-li tedy zjištěno, že nemovitosti, o něž jde a na nichž bylo vloženo exekuční zástavní právo, byly již dva týdny před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníka Sch-a prodány a knihovně připsány Anně S-ové, takže v době zahájení vyrovnacího řízení nebyly již ve vlastnictví Františka Sch-a, nelze na knihovní pohledávky na takové nemovitosti exekučně vložené použití předpisu § 14 vyr. řádu (srov. rozh. čís. 2868 sb. n. s.). Z toho plyne, že ani zahájení vyrovnacího řízení o jmění Františka Sch-a nemohlo brániti povolení navržené exekuce.

Čís. 11427.

Cizozemská akciová společnost potřebuje ku provozování obchodů v tuzemsku výslovného připuštění ve smyslu cís. nař. ze dne 29. listo-

padu 1865, čís. 127 ř. zák. i tenkrát, účastní-li se jako člen společnosti s ručením obmezeným nebo jako zakladatelka nové takové společnosti v tuzemsku. Nezáleží na tom, že i tato společnost jest společností cizozemskou.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 77/32.)

Firma C., vídeňská nakladatelská společnost s r. o. závod v Praze, opověděla k rejstříku, že nyní jedinou společnicí jest vídeňská akciová společnost J. Rejstříkový soud nařídil opovídatelce, by vzhledem k tomu, že firma J. jest nyní jedinou společnicí, byl předložen doklad o tom, že byla podle čís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. jako společnice připuštěna ku provozování obchodů v tuzemsku (sdělení ministerstva vnitra ze dne 4. března 1919, čís. 6618 věst. min. sprav. 1919 str. 38), neboť podle § 107 zák. o společnostech s r. o. musí tuzemské závody cizozemské společnosti odpovídati podmínkám, které se kladou tuzemským společnostem. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správnému stavu věci a zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se jen ještě toto: Podle výnosu ministerstva vnitra ze dne 4. března 1919, čís. 6618/19 potřebují akciové společnosti, jichž sídlo jest mimo území československé, ku provozování obchodů v tuzemsku výslovného připuštění ve smyslu císařského nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák., to i tehdy, když se účastní dotyčná společnost jako člen společnosti s r. o. v tuzemsku. Výnos tento, opírající se o čís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák., neodporuje tudíž zákonu, jak za to má rekurentka. Právem proto první soud vyzval firmu, by předložila doklad o tom, že firma J. byla připuštěna ku provozování obchodů v tuzemsku, to tím více, poněvadž tato firma jest nyní jedinou společnicí opovídatelky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Císařské nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. v čl. I. a II. vyžadovalo průkaz o připuštění k obchodování jen od cizozemských společností akciových a komanditních na akcie, chtěly-li v tuzemsku provozovati obchody pod vlastní firmou, neupravovalo však poměr, kde se cizozemská akciová společnost stala jen společnicí neb členem jiné tuzemské společnosti. Zůstalo tedy státní správě vyhrazeno, jaké omezující předpisy pro takový případ uzná za potřebné, a v té příčině ministerstvo vnitra sdělením ze dne 4. března 1919, čís. 6618 z roku 1919 výslovně prohlásilo, že společnosti akciové a komanditní na akcie, jichž sídlo jest mimo území republiky Československé, potřebují ku provozování obchodů v tuzemsku výslovného připuštění ve smyslu čís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. i tenkrát, účastní-li se cizozemská společnost jako člen společnosti s ručením obmezeným nebo jako zakladatelka nové takové společnosti v tuzemsku. Řídily-li se nižší soudy touto zásadou, vyslovenou úřadem státní správy, povolane roz-

hodovati o připuštění cizozemských obchodních společností k obchodování v tuzemsku (čl. II. a IX. čís. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák.), nebyl porušen zákon jejich usnesením, požadujícím průkaz o připuštění společnosti J. ve Vídni ku provozování obchodů v tuzemsku, třebaš jako společnice vídeňské firmy C., nakladatelské společnosti s ručením obmezeným, závod v Praze (srovnej rozhodnutí čís. 2201 sb. n. s.). Nezáleží na tom, že posléz uvedená společnost jest rovněž společností cizozemskou — právní podmět jest i při zřízení tuzemského závodu týž a za závazky jeho ručí veškeré jeho jmění, tuzemské i cizozemské — neboť cizozemská společnost nemůže tu míti výhody před společností tuzemskou.

Čís. 11428.

Dostavil-li se k prvému roku (na okresním soudě) právní zástupce bez plné moci, soud mu uložil lhůtu k jejímu předložení a ustanovil rok k ústnímu jednání, bude-li plná moc včas předložena, druhá strana pak navrhla při prvním roku, by, nebude-li plná moc včas předložena, byl vynesena rozsudek pro zmeškání, bylo na soudu prvé stolice, nebyla-li plná moc ve lhůtě předložena, odvolati rok k ústnímu jednání a vyhověti návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání. Neučinil-li tak, měl při roku k ústnímu jednání zkoumati jen, zda byla plná moc včas předložena, a, nestalo-li se tak, vyhověti návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání. V ustanovení roku k ústnímu jednání nelze spatřovati odmítnutí návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání. Předpisu § 145, druhý odstavec, c. ř. s., nelze tu použítí a nelze přihlídnouti k tomu, že byla plná moc předložena po uplynutí lhůty, avšak před vynesením rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 80/32.)

U prvního roku na okresním soudě dne 5. srpna 1931 vystupoval za žalovanou právní zástupce, nevykázav se plnou mocí. Soud určil mu osmidenní lhůtu ku předložení plné moci. Žalobce navrhl při tomto roku, by byl vynesena rozsudek pro zmeškání žalovaného, kdyby nebyla včas předložena plná moc. Plná moc byla předložena teprve devátého dne, načež soud první stolice dne 17. listopadu 1931 uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl odvolání usnesením podle § 471 čís. 4 a § 473 c. ř. s. Důvody: Žalovaná spatřuje nesprávné právní posouzení věci v tom, že první soud vynesl rozsudek pro zmeškání na návrh žalobce pro opožděné předložení plné moci, ačkoliv tu podle § 145 c. ř. s. nebylo zmeškání. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Promeškaný procesní úkon, předložení plné moci, nebylo lze vykonati při roku k ústnímu jednání, nařízenému na den 17. listopadu 1931, nýbrž podle soudního příkazu měla býti plná moc předložena do 13. srpna 1931. Žalobce však již při roku dne 5. srpna 1931 navrhl vynesení rozsudku pro zmeškání, kdyby žalovaná nepředložila